

Revedere*

Plicul acesta de hârtie scumpă, lung, îngust, portocaliu-deschis, nu era în armonie cu interiorul camerei efimobile.
Intors dela fabrică, el observă scrisoarea pe masă, și țaja îl luă o expresie de mirare.

Li plăcea mult la Versailles, unde petrecea singur zile de repaos. Versailles-ul — cu ochiul întors spre propria soartă, cu simțul filozofic pentru istorie — îi punea liniște în suflet.
Numai palatul, parcul, statuile și cascadele aveau aspectul de odinioară, din anii trecuți pentru totdeauna.

Merseră împreună pe alee. În depărtare se vedeau coloanele albe ale Trianonilor.
El tăcea. Ea fu nevoită să vorbească cea dintâi.
— De ce tăceți?
— Fiindcă n'am ce să vă spun.

Pe alee se întunecă... în fundul parcului se și întunecase. Palatele se distingeau și mai reliefate.
El și ea, atât de îndepărtați, deveniră în întineric mai apropiați. De sigur, nu apropiați, ci numai mai aproape.

În întineric, și el putu să-i pună câteva întrebări. Nu fiindcă îl interesau răspunsurile, ci așa... Poate din aceeași cauză, pentru care venise la locul fixat de dansa. Poate pentru că s'o urască și mai tare, cum stătea lângă el, aproape... mai-mai atingându-l cu trupul ei străin și des-gustător, odinooară atât de intim și de iubit...

O bancă deasupra heleșteului... Un aer proaspăt... o aromă de flori...
Undeva, foarte departe și foarte de mult, tot așa miroseau florile în răcoarea sării deasupra florăriei, pe balconul curții boeresti. Și tot așa înălbeau coloanele...

Siluetă femeii încovoiate și îmbătrânite se desena acum lângă el pe bancă. O fantomă stranie a trecutului, care-l tulbura subit, dureros.

D. Panait Mușolu își continuă opera sa culturală neîntreruptă de 25 de ani, procurând publicului cetitor traducerii din lucrările vestite de sociologie și filosofie.

Se auzit ce-au spus domnii aceștia care de obicei sunt, orice-al zice, niște oameni formalisti? După cum vezi, el consideră afacerea asta, parc'ar fi vorba de o sedință a Academiei franceze.

Ai auzit ce-au spus domnii aceștia care de obicei sunt, orice-al zice, niște oameni formalisti? După cum vezi, el consideră afacerea asta, parc'ar fi vorba de o sedință a Academiei franceze.

Se auzit ce-au spus domnii aceștia care de obicei sunt, orice-al zice, niște oameni formalisti? După cum vezi, el consideră afacerea asta, parc'ar fi vorba de o sedință a Academiei franceze.

Citiți Bibliofeca „Lectura”

Moartea unui „nemuritor”

Alfred Capus

(In sala de asteptare a academicienului. Magistrul pe patul de moarte. Din odaie ies și intră medici, reporteri, rude, cu tot ce trebuie pentru această ultimă formalitate).

FECIORUL DIN CASA
Jeane, ai avut până acum nenorocirea să fii față la moartea vreunui stăpân de-al tău?
JEAN
Am pierdut pe Domnul Duce în '89.

Niciodată.
FECIORUL DIN CASA
Eu sunt la al treilea în zece ani. Prin urmare am experiență, poți să mă crezi. Dacă am fi în marea finanță sau în nobleță, sau chiar în industria milionară, ți-aș spune: „Jeane, stăpânul tău o să moară. Trebuie să ai o înfățișare tristă, fă să se vadă pe chipul tău oarecare

durere”. Toate astea n'au ce căuta însă când e vorba de un academician. Moartea unui academician, dragul meu băiat, este un eveniment grav, de sigur, dar nu-i un eveniment trist. Faptul că peste câteva săptămâni elogii defunctului va fi pronunțat solemn sub cupolă, în mijlocul unei adunări alese, aduce ceva plăcut, și uite, nu-mi va scoate nimeni din cap că colo, sus, nu sunt locuri rezervate pentru academicieni.

JEAN
Ce bine vorbești! Aud că sună.
FECIORUL DIN CASA
Trebuie să fie vreun reporter. (Deschide). Tocmai... REPORTERUL
Nu vă deranjați. Un minut. Cum îi mai este Magistrului?

FECIORUL DIN CASA, (după o tăcere):
Nu mai e de așteptat nimica dela dânsul, Domnule! REPORTERUL
Am înțeles. Mulțămesc. Iese.
JEAN
Uite doctorul și colegul său. Cei doi doctori ies din apartament. PRIMUL DOCTOR, vorbind încet:
Cred că o să fie pe la jumătate, nu-i așa? AL DOILEA DOCTOR la tel:

Hm! Nu m'aș mira dacă ar mai ține până la fără un șert. Bietul nostru amic! (tacheulul). Jeane ne întoarce în zece minute. Cât vom fuma o țigară în stradă.

JEAN plângând
Da, da...
FECIORUL DIN CASA
Șterge-ți lacrimile, nenorocitul! Crezi că te aști aici în mica burghezie? Cei doi medici intră.

PRIMUL DOCTOR scoțând ceasul:
Suntem înainte. Intră în odaia de dormit.
JEAN
Sunt curios să știu care a văzut mai bine. Unul a zis la jumătate, celălalt la fără un șert.

Bate jumătate.
FECIORUL DIN CASA
Mă duc să ascult... Nimică! (Trec câteva minute. Deodată mai multe uși se deschid în tăcere. Cătiva, bărbați și femei, ies cu întotșiări austere).

JEAN
Vai! DOCTORUL vindea-se (cu glas încet). Fotoliul bietului nostru amic e vacant. Traducerea de D. P.

Ardengo Soffici

Electra

Seara când, isprăvind de lucru, deschid larg fereastra, iar ea vine de vale pe drum, de-acasă, în căutarea o-bișnuitei prietene, îi admir trupul falnic.

Un șort mare de cîț cu flori galbene pompadour, aderent ca o piele, o face să pară goală. Umblă cu pieptul scos, iar micile țafe rotunde și tari par ca acelea ale victoriilor de aur sculptate pe prora corăbilor. Mijlocul ei, liber de cingătoare, e mlădios, pântecile de fecioară i se adâncește lin și isprăvesc într-o deltă fatală între cele două coapse netede și zdravene ca două suluri de porfir.

Dar adevăratul diavol e în moliciunea soldurilor semețe care zvâcnesc în mișcare și tresar de parc'ar și cunoaște plăcerea.

Dintr'o ascunsă simpatie, și trupul meu se înfioară de și în odihnă. Mă întorc spre patul mare, pustiu, alb și în negură la spate, și șteț.—Ce tristă e viața fără iubire: mereu de ghimp! sângeră cald, capul pînă de vise, inima goală!

Dar iată: a ajuns sub fereastra mea și stă de vorbă cu prietena. Spune lucruri neroade, de rînd, iar vocea ei răgușită de bărbat e groznică.

Nu știu cine-o fi, nici de unde-o fi venit. O chiamă Electra. Nu i-am vorbit niciodată; dar dac'o întâlnește pe drum ne tulburăm amândoi și lăsăm ochii în jos, roșindu-ne—când e singură. Când e întovărășită se roșește puțin, râde tare, și de'ndată ce trece întoarce capul. Și eu mă întorc și mă mai întorc odată, până ce drumul cotește și n'o mai văd.

(Pela spate e și mai frumoasă, cu gâtul gol și greaua arhitectură a părului castaniu încrețit de-așupra ceafei albe).

Am întrebat de ea pe una care-o cunoaște. — Cine e? — Apoi de! Tată-său e un negustor falit... Au venit aici dela Torino acum câteva luni... Dar ea vorbește în toscană, am auzit... Păi desigur: e născută în partea locului... La Calenzano mi se pare, ori la Settignano.

— Și... e logodită? — Da, cu unu care era sergent, iar acum face pe conductorul de tramvai. O bucată de vreme a fost îndrăgostită de un altul din Casale: dar părintii lui nu erau mulțumiți și trebuiră să se lase...

— Am auzit chiar că pe urmă i-a tras palme. Așa e? — Chiar așa: se pare c'o vorbea de rău prin căruciumi. Ea află; îl chemă în casă și-i dădu două palme. (Această împrejurare, cu sarea ei de vulgaritate, cine știe de ce, îmi face plăcere).

— Are douăzeci de ani... — Op'sprezece. — Fim! N'em fost în stare să ai! mai mult.

Toamna trecută venea să împletească la dantelă pe câmpul din fața casei mele, împreună cu prietena și cu tețele țărânelui care păzeau strugurii.

Eu mă uitam la ea de după țăluzele, sezând jos în iarbă, și ca să-i dau de veste că eram acolo, suflam încet de tot, printre zăbrele, o gură de fum. Nu știu de n'o fi văzut; dar adesea și cu dragă inimă, cu vorba că-și îndreaptă părul, ridică ochii spre fereastră.

Rădea tare, ca de obicei, și părea nervoasă. Din când în când se scula, se apropia în vârful picioarelor de-o viță, și cu tot trupul întins, culegea câte-un bob de razachie.

